

pCt. Skatteydere — ja, den Betegnelse passer naturligvis ikke, thi de har intet af skatte af —, men altsaa 75 pCt. af Mænd og Kvinder over 18 Aar, der intet ejer, eller, som det hedder i Aarbogen: under 3,000 Kr. Nu maa ærede Medlemmer erindre, at disse Udregninger er sket paa Grundlag af Oplysninger fra 1909—10, Forholdene er sikkert ændrede betydeligt nu under Krigen, men Billedet er neppe blevet lysere med Hensyn til Fordelingen. Thi det maa staa alle klart, at hvis der bliver Flod ved den ene Bred i økonomisk Henseende, ved den ene Procent, ved de øverste 10,000, maa der uvilkaarlig blive en tilsvarende Ebbe paa den anden Bred. Men det synes altsaa, som om Skatteevnen, selv om det kun er faa Personer, det drejer sig om, ikke er saa ringe, og jeg vil derfor forene min Opfordring med de andre, der har lydt, sidst fra det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen), til det høje Ministerium om snarest ske kan at ændre den kommunale Dyrtidsforanstaltningslov, ved f. Eks. enten at lade de Foranstaltninger, som ifølge § 2 skal være kommunale, overgaa til at blive Statsforanstaltninger, eller ved at give samme Refusion for disse Foranstaltningers Gennemførelse, som der nu ifølge Loven gives i Henhold til § 1. Saa meget mere som adskillige Kommuner i Virkeligheden ikke har økonomisk Evne til at bære de Byrder, der paalægges dem ifølge §§ 1 og 2, ikke har økonomisk Evne til at gennemføre § 2 i saa vid en Udstrækning, som de lokale Forhold nødvendiggør, men ogsaa, fordi Repræsentanter for de andre tre Partier ude omkring i Kommunerne i større eller mindre Grad har vist en meget betydelig Uvillie mod § 2.

Naar man sammenlægger disse to Ting: bristende økonomisk Evne for adskillige Kommuner og stærk Uvillie mod § 2 blandt de paagældende Kommuners ledende Mænd, forekommer det mig, at man maa erkende Nødvendigheden af, at disse kommunale Foranstaltninger bliver gjort til Statsforanstaltninger, som kan komme alle Borgere til gode. Derved vil i øvrigt opnaas, hvad ogsaa det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) har paapeget, at der bliver mere Retfærdighed i Fordelingen af de Byrder, der derved paalægges Samfundet. Jeg vilde ogsaa opfordre det høje Ministerium til, naar en saadan Revision finder Sted, at stille større Beløb til Raadighed til de Foranstaltninger, der omhandles i § 1, thi jeg kan ikke tænke mig, at man vil kunne komme igen-

nem den forestaaende Vinter med det fastsatte Beløb, det maa sikkert udvides ret betydeligt. Endelig vil jeg i denne Forbindelse henstille, om det ikke var muligt paa en eller anden Maade for Staten at komme de Kommuner til Hjælp, i hvilke Beboerne i særlig Grad har været og er henviste til at benytte udenlandsk Brændsel til Husholdningsbrug. Priserne er saa svimlende høje, at Beboerne i al Almindelighed ikke ser sig i Stand til at skaffe sig dette Brændsel, og hvis Kommunerne skal træde prisregulerende til, vil de næsten komme til at segne under Byrden. Jeg vil indrømme, at det heldigste vilde være, om man ved en eventuel Revision af Dyrtidsloven ogsaa vilde henlægge en saadan Foranstaltning til Staten, saa at Staten besørgede Prisnedsættelse for Brændsel. Jeg tillader mig altsaa at rette disse Opfordringer til den højtærede Indenrigsminister og anmoder ham om at tage dem under velvillig Overvejelse.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg ogsaa gerne vil bringe i den højtærede Indenrigsministers Erindring. Ved tredie Behandling af Ulykkesforsikringslovsforslaget lovede den højtærede Indenrigsminister at have Opmærksomheden henvendt paa, om der blev Trustdannelser indenfor Forsikringsverdenen eller truffet Aftaler mellem de forskellige Selskaber om ensartede Præmier. Nu hævdes det med stor Styrke fra forsikringspligtige, at der er truffet saadanne Aftaler mellem Selskaberne paa en enkelt Undtagelse nær. Der klages over, at Præmierne er høje. Om dette er med eller uden Grund, skal jeg lade være usagt, men jeg synes, der var Anledning til at undersøge Spørgsmaalet. Et Forhold vil jeg i særlig Grad henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, og det er Forsikringen af den tilfældige Medhjælp, som en i Forvejen forsikringspligtig skal tegne, Forsikring for Medhjælp i Have, Medhjælp i Hus af forskellig Art, Vaskekone og lignende. Saa vidt mig bekendt tages der en Præmie af 3 Kr. for en saadan tilfældig kvindelig Medhjælp og 5 Kr. for en mandlig. Jeg synes, det er en ret høj Tillægspræmie. En enkelt Vaskekone kan vel nok have omkring ved en hel Snes forskellige Vaskesteder, og hvert enkelt Sted skal den paagældende forsikringspligtige betale en Præmie af 3 Kr. for hende, det vil altsaa sige, omkring ved en 60 Kr. bliver der betalt i Ekstrapræmie for en saadan enkelt Arbejder, og noget lignende maa jo være Tilfældet for andre løse Arbejdere, der ifølge Sagens Natur maa faa